

היפה והחיה

עיבוד המחזה לשנה ד', מסלול ולדורף, תשפ"ד

מוזיקה אוריתמיה ריקוד הוראות בימוי (כתב קטן יותר ונטוי) תאורה

כל דמות שמדברת תודגש כדי להבחין בין הדמויות (לפני כל נקודתיים)

לכל תמונה יש מספר סידורי, בהתאם למספר המערכה, וכותרת

הדמויות:

גל: נערה בת 17, אחותן הצעירה של פאולין וג'וזפין

הנסיך/החיה: הנסיך היה יהיר והיה עסוק ביופי חיצוני. הפך לחיה קשה לב וחם מזג. מגלה לעיתים רכות ונדיבות.

מוריס: סוחר שירד מנכסיו, אביהן של גל, פאולין וג'וזפין.

פאולין: נערה בת 19. תאומה של ג'וזפין. עסוקה בנראות וברכוש חומרי.

ג'וזפין: נערה בת 19 תאומה של פאולין. עסוקה בנראות וברכוש חומרי.

קוקסוֹרְת': רב משרתים וטרחן כפייתי. מישהו מתח לו את הקפיץ יותר מדי ואף פעם לא שחרר. חשוב לו לדייק, שהכל יהיה בדיוק בזמן וכמו שצריך. הפך לשעון.

לומיר (Lumière - אור): אחד המשרתים. אדון שופע קסם, המחשיב עצמו 'גבר של נשים'. יש לו מאהבות, וחלקן נכחו ממנו בעבר. רוצה להיות רק באור, לא מוכן להתמודד עם החושך והצל. הפך לפמוט/מנורה.

יאָה: אחת המשרתות, עסוקה במראה שלה באופן כפייתי. הפכה לואזה, אגרטל.

בֶּאָט: אחת המאהבות של לומיר. יש לה כמה מאהבים. חשוב לה שיהיה נקי ושלא יגעו ברהיטים. הפכה למקל-נוצות/איבוק.

מ.דו-תה: מתוקה וטובת לב, לא רוצה שום דבר בשביל עצמה. הפכה לקנקן תה, היא מגישה תה.

מ.ד.ל.ג.בוש (Garderobe - שידה): זמרת. חשוב לה רק הפרסום של עצמה, רוצה לבנות תיק של פרסומים. הפכה לארון שלם של לבוש, שידה 'גדולה מהחיים'.

מערכה 1

1.1 הזקנה והכישוף - אוריתמיה כל הקטע ילווה במוזיקה. לעיבוד בתיאום עם האוריתמיה

מספר: סיפורנו מתחיל לפני שנים רבות בטירה גדולה בה התגורר נסיך יפה תואר, אך עקשן (יהיר) ואנוכי מאוד. סביב טירתו גידל גן ורדים שהיה גאוותו הגדולה ביותר. באחד מלילות החורף האפלים והגשומים הופיעה על סף דלתו קבצנית זקנה וביקשה ממנו נדבה. הנסיך האנוכי גירש אותה מעליו ללא היסוס. הוא חשש שכיעורה של הקבצנית יעיב על יופיים של שיחי הורדים, סירב להעניק לה את העזרה שביקשה ושלח אותה בחזרה אל הגשם המקפיא. לפתע הפכה הקבצנית מול עיניו לפיה יפיפייה ובקולה הענוג הטילה עליו קללה: "סירבת לעזור לקבצנית זקנה רק בגלל שהייתה מכוערת בעיניך, (כעת תלמד לקח)". היא הטילה כישוף על כל יושבי הטירה ואותו הפכה לחיה מפלצתית. יצור מכוער יותר משהייתה היא בקבצנית.

הנסיך התחנן שתמחל לו, אך היה זה מאוחר מדי. היא נתנה לו תקווה אחת - הכישוף יישבר רק כאשר מישהי תצליח לראות את יופיו הפנימי ולאהוב אותו כפי שהוא כעת. אך אם הכישוף לא יישבר לפני שעלה הכותרת האחרון של הורד יפול, הוא ישאר בדמות חיה לנצח.

(לאחר הכישוף מסתיימות הצלליות והנסיך עומד רגע מול הקהל בחושך ומתעורר למראהו המכוער ואז יוצא. יש להחליט האם יהיו צלליות אדם או מטול)

1.2 פתיחה - הכפר.

שיר פתיחה 2016 - <https://www.youtube.com/watch?v=wzi1j3Xi1bl> 2:20

בין שדות גדולים גדולים שוכן לו כפר והוא קטן לא רבים שמעו עליו או הגיעו עד לכאן	דמות כפר: בגטים חמים מהתנור דמות כפר: רק היום בזיל הזול דמות כפר: סחורה טרייה ישר מהשדה דמות כפר: מה בשבילך מסייה?
בין עצים, בין שבילים, ובתים קטנים כך זה מתנהל פה שנים	בוקר טוב! כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר כפר קטן שקט וטוב נהיה פה גם מחר
דמות כפר: בונז'ור דמות כפר: יום טוב דמות כפר: מה שלום הילד	כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר כפר קטן שקט וטוב נהיה פה גם מחר
דמות כפר: בונז'ור! דמות כפר: מה שלומך דמות כפר: תודה לאל	כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר כפר קטן שקט וטוב נהיה פה גם מחר
??דמות כפר: שלוש ביצים ב7 פרנק דמות כפר - רוטנת: כל כך יקר כאן דמות כפר: בונז'ור! קח תפוח לשיפור מצב הרוח דמות כפר: קחו קממבר והכל יסתדר	כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר כפר קטן שקט וטוב נהיה פה גם מחר
כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר כפר קטן שקט וטוב נהיה פה גם מחר	כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר לא נתרחק, לא נעזוב, הכל נמצא ממש קרוב כאן כאן אצלנו בבולוואר

חזרה על זה בשקט כמה פעמים ותוך כדי המשפחה נבנסת)

1.2 א: כניסת מוריס ובנותיו

(אל הבמה עולים מוריס, האבא, גל ושתי אחיותיה.)

ג'זפין: "אוך, אבא למה לא יכולנו פשוט לעבור לגור עם דודה ז'קלין באחוזה המשגעת שלה?"
פאולין: "אווה כן! רק יום רכיבה מפריז! דודה ז'קלין תמיד ידעה איך לחיות בקלאס!" (מביטה ימינה)
ושמאלה ונזכרת איפה היא) "לעומת פשוטי העם פה."
ג'זפין: "אווו תראי את זה, גועל נפש."
פאולין: "יש כאן יותר מידיי ריח של עבודה קשה."
ביחד: "אבא -"
מוריס: "בנות בנות, אני מבקש מכן, כבר דיברנו על זה. עד שלא אדע מה עלה בגורלן של אוניות המסחר שלי וכל הסחורה שבתוכן (נאנח אנחה עמוקה, והבנות מסתכלות עליו בדאגה ואימה) אין לנו ברירה אלא לגור כאן. אל דאגה בנותיי הכל יהיה בסדר, הרי רק הגענו. אחרי שנסדר את כל החפצים שלכם בביתנו החדש הכל ייראה אחרת. נכון גל?"

גל מוקסמת מהכפר והסביבה.

פאולין: "תראו אותה, כבר שקועה בחלומות בהקיץ שלה."
ג'זפין: "מפונקת קטנה."
מוריס: "גל?" (מניח עליה יד, מודאג שאולי גם גל לא מרוצה.)
גל: "אווה אבא, סליחה. פשוט יש כל כך הרבה לראות ולחקור כאן!"

המשך שיר: (תוך כדי השיר אנשי הכפר חוזרים לשגרת היום שלהם.)

כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר
כפר קטן שקט וטוב
נהיה פה גם מחר
כאן אצלנו בבולוואר, כבר שנים אותו דבר
לא נתרחק, לא נעזוב, הכל נמצא ממש קרוב
כאן
כאן אצלנו בבולוואר

(חלק מאנשי הכפר יוצאים מהבמה והשאר עסוקים בעניניהם)

1.3 יוצא למסע ושיר האחיות.

ג'זפין: "פאולין! איפה לכל הרוחות שמת את כובע הקטיפה שלי?!"
פאולין: "לא נגעתי בכובעים שלך. אם היית אורזת כמו שצריך אולי היית מוצאת."
ג'זפין: "שקרנית! את תמיד לוקחת לי את הכובע הזה."

פֶּאֹלִין: "למה שאני אקח לך? יש לי משלי די ויותר."
 ג'וֹזֶפִין: "אין דבר כזה די ויותר, תמיד אפשר שיהיה יותר. את לקחת לי! אבא נ, תגיד לה משהו!"
 מוֹרִיס: "בנות בנות, בבקשה. אין צורך לריב."
 ג'וֹזֶפִין: "היא לקחה לי את הכוב-"
 פֶּאֹלִין: "אני לא לקחתי לך שום דבר. את פשוט מקנאה ושלא תקראי לי גנבת!"
 מוֹרִיס: "אני בטוח שאחרי שנסדר את כל הארגזים הכל ימצא."
 ג'וֹזֶפִין: "אי אפשר למצוא מה שכבר נגנב!"

{ג'וֹזֶפִין ופֶּאֹלִין ממשיכות להתווכח אחת עם שנייה. ומוֹרִיס מנסה לפשר, אחרי רגע נכנסת בֶּל בריצה ובידה נייר מגולגל.}

בֶּל: "אבא! הגיע מברק עבורך!"

{המריבה נפסקת באחת. מוֹרִיס מתפנה לֶבֶל והאחיות חוזרות להיות בחזית מאוחדת אל מול בֶּל ומה שמתרחש.}

בֶּל: "הייתי בשוק והגיע שליח שהכריז על מברק בהול עבור מוֹרִיס הסוחר, אמרתי שאני ביתך ואוכל למסור לך את המברק במהירות."
 מוֹרִיס: "יפה עשית בֶּל." (תוך כדי שפותח את המברק ומתחיל לקרוא.) "אל אלוהים, (מלמל בהלם)."
 בֶּל: "מה? מה קרה אבא?"

{האחיות מוטרדות אבל שומרות על מרחק מסוים.}

מוֹרִיס: "נס! קרה לנו נס! לא הכל אבוד. אחת האוניות נמצאה! ייתכן שחלק מהסחורה ניצל! אתן מבינות מה משמעות הדבר בנותיי היקרות?"

{מוֹרִיס צוהל ושמח. מתעשת על עצמו ומתחיל להתארגן ליציאה למסע.}

פֶּאֹלִין: "זה אומר שנוכל לחזור הביתה לאחוזת המפוארת שלנו?"
 ג'וֹזֶפִין: "לנשפים ולשמלות!" (אומרות בעיניים נוצצות).
 מוֹרִיס: "אכן כן יקירותיי, ייתכן בהחלט." (אומר ומלטף את ראשן.) "ועכשיו עליי למהר ולצאת אל הנמל לראות במו עיניי במה מדובר. ואתן בנותיי, הגידו לי מה אוכל להביא לכן מהמסע כדי לשמח אתכן."

פֶּאֹלִין: "אני רוצה שרשרת יהלומים!"

ג'וֹזֶפִין: "אני גם! וגם עגילי זהב!"

פֶּאֹלִין: "אני גם רוצה עגילי זהב! עם יהלומים."

{מוֹרִיס מהנהן באהבה לבנותיו המפונקות.}

- מוֹרִיס: "ומה איתך בָּל? מה ישמח אותך בתי הצעירה והאהובה?"
בָּל: "ישמח אותי שתחזור בשלום, אבא."
מוֹרִיס: "כמובן, אומנם המסע אל הנמל עובר דרך היער אך אני אשמור על עצמי. ומה אוכל להביא בשבילך כשאחזור מהמסע?"
בָּל: "אם תחזור בריא ושלם {מהרהרת לרגע} ... תביא איתך ורד בשבילי
האחיות: {מתבוננות בה במבט מתנשא (ורד?)}
בל: "כן אבא, זה ישמח אותי מאוד."
מוֹרִיס: "אם כן, עליי להזדרז ולצאת מיד."

{מוֹרִיס מהנהן באהבה, שולח ניפנוף לשלום ויוצא במהרה למסע.}

(תוך כדי השיר תפאורת הכפר מתפנה)

שיר אחיות ריקוד

14:40 בדקה <https://www.youtube.com/watch?v=xfvFJT3pdcg>

- האחיות: ורד, ורד, את שמעת את הגברת?
היא אומרת שהורד יעשה אותה שמחה
היא פתטית
מביכה
איזו מין, אחות יש לנו
אף פעם לא שמענו
שטות כזאת, דבר שלא יהיה
בושה לכל אישה
זו לא בקשה קשה
זו דרישה לכל אישה
שלא תלשה לה ירושה
ולא טיפשה
ולא קשישה
לאמץ את הגישה
שהחיים האלה לא שווים הרבה ללא ממון
כל אישה שמכבדת את עצמה צריכה ארמון
אם הבעל בא עם כסף האישה היא נסיכה
לכבס ולבשל ולנקות היא לא צריכה
- בל:
הביטו בפרפר הוא חופשי ומאושר
אין לו מזוודות לסחוב
אין לו נטל אין לא חוב
הביטו בפרפר הוא חופשי ומאושר
עף חופשי בין החיות
כך אני רוצה לחיות
מה יועיל לי שם הכסף
מה ייתן לי כאן זהב
האביב שייך כולו לזה אשר אותו יאהב
אני איני צריכה לא מתנות ולא ארמון
ואמצא לי אהבה ללא שום קשר לממון

..... סוף מערכה 1

מערכה 2

2.1 : היער

מוֹרִיס: (מגיע מהקהל) מה זה? איפה אני? אני מקווה שלא איבדתי את הפנייה. הצילו! (קריאות בהלה שונות)

איבוד דרך ביער – אוריתמיה מול הזאבים. (קוגסוורת, ואזה ולומייר, האחיות ובל הראשונה לא יכולות להשתתף באוריתמיה הזו)

הקטע מסתיים כאשר הזאבים פונים לכיוון הירח ממעל (תאורת ירח במעלה המדרגות משמאל קהל) צלילות הזאבים עולות במדרגות לכיוון הירח. בזמן זה נפתחת תפאורת הטירה (הירח מצד אחד והפעמון מהצד השני). ומוריס שומע את פעמון הטירה ומוצא עצמו בפיתחה.)

2.2 : פנים הטירה עם מוֹרִיס

(פנים הטירה נראה. מוֹרִיס נכנס, נפעם נוכח גודלה ופארה של הטירה. נראית ריקה מאדם, נטולת חיים. הכלים עומדים כפסלים/חפצים)

מוֹרִיס: (מוֹרִיס מתקדם בזהירות, תוך שמביט סביבו) יש כאן מישהו? (סליחה?) (קולו מהדהד בחלל) סליחה?
במקביל האור עולה על שלוש ישויות, במימדי אדם. הם ניצבים זה לצד זה ללא נייע, אך מתלחשים בקדחתנות כשמוֹרִיס חולף על פניהם או כשמסובב את גבו)

קונסוורת': עכשיו תראו מה עשיתם! אמרתי לכם לא להכניס אותו!
לוֹמִיִיר: לא יכולנו להשאיר אותו לזאבים!
מוֹרִיס: מישהו בבית?
קוֹגְסוֹוֹרְת': אם נהיה בשקט, יכול להיות שהוא ילך.
מוֹרִיס: יש כאן מישהו? (ואזה רוצה להתייחס אליו, קוגסוורת' עוצר אותה)
קוֹגְסוֹוֹרְת': וְאֵזָה ולוֹמִיִיר, דממה!
מוֹרִיס: (פונה לכיוון הקהל) אני מצטער להפריע, אבל הלכתי לאיבוד ביער ואני צריך מקום להעביר בו את הלילה
וְאֵזָה: איש מסכן. הו, קוֹגְסוֹוֹרְת', תהיה בן אדם. (פונה למוֹרִיס) מסיה, אתה מוזמן להישאר!
(לוֹמִיִיר טופח על אחת מידי הנר שלו. היא ניצתה. קוֹגְסוֹוֹרְת' ממחר לנשוף ולכבות אותה)

מוֹרִיס: (פונה לכיוון הקהל) שמעתי את זה! אני יודע שיש כאן מישהו ואודה לו מאוד אם הוא יואיל לגשת למקום שבו אוכל לראות אותו.

לומייר: (לומייר מתקדם לעברו) בון סואר!

מוריס: אה! (מוריס המבוהל נסוג)

קוגסוורת': או רבואר (קוגסוורת' דוחק את מוריס לעבר הדלת)

מוריס: חכה... חכה... חכה! אתה שעון! ואתה מדבר!

קוגסוורת': מדהים, נכון? תופעה שלא תיאמן. או רבואר, להתראות. (הוא ממשיך לדחוק אותו לעבר הדלת)

ואזה: קוגסוורת'! אני מתפלאת עליך. איפה הנימוסים שלך...?

קוגסוורת': אנחנו מוכרחים להוציא אותו מפה! לפני שהאדון יגלה! הוא מקלקל לנו פה את כל הסדר!

מוריס: מ...מממ... אפצ'י!

קוגסוורת': (רשמי) פור לה סואנטה (לבריאות)

ואזה: חשבתי שסידרתי פרחים שלא מעוררים אלרגיה.

לומייר: אתה קופא מקור, מסייה. בוא. הרשה לי לעזור לך להפשיר.

קוגסוורת': בשום פנים ואופן לא!

לומייר: (לומייר מתעלם, נוטל את זרועו של מוריס ומוליך אותו לכיסא מפואר. קוגסוורת' ממהר בעקבותיהם.) בתור רב-המשרתים בבית הזה, אני דורש ממך להפסיק עם זה תיכף ומיד!

(מוריס שוקע בכיסא)

קוגסוורת': אוהההה, לא הכסא של האדון! לא! זה לא קורה לי! זה לא קורה לי!

(נכנסת באַבְט)

בַּאבְט: או לה לה...מה יש לנו כאן. העיניים שלי מטעות אותי או שבאמת מדובר בגבר? עבר כל כך הרבה זמן מאז שראיתי גבר אמיתי. (הצידה) אל תיקח ללב, לומייר. בונד'ור מסייה. (היא מתיישבת על ברכו של מוריס) יפריע לך אם אשב כאן?

מוריס: (נבור) אוהו! טוב.. ובכן..שלום לך!

קוגסוורת': עד כאן! הקרקס הזה לא יכול להימשך, בתור הממונה, אני...!

מ.דו-תה: פנו דרך!

(קוגסוורת' מסובב ראשון לעברו ומאזם דו-תה מתקרבת עם מגש תה ליד מוריס.)

מ.דו-תה: אפשר להציע לך כוס תה, אדוני? זה יחמם אותך ברגע.

מוריס: אוה, כן תודה!

בַּאבְט: הו אני לא אתנגד לכוס תה חמה...

קוגסוורת': לא! לא תה! הוא עוד יישאר לנו כאן כל הלילה... לא תה!

ואזה: תה חם יהרוס לי את כל הפריזורה.

מ.דו-תה: (מ.דו-תה מוזגת תה. קוֹגְסוֹרְת' מנופף בידיו בחוסר שביעות רצון) בבקשה.

מוֹרִיס: בדיוק בזמן... אה!

בְּאֶבֶט: מסיה ירצה שמיכה? (מניחה שמיכה על כתפיו ומצחקת בפלרטטנות)

לוֹמְיִיר: בְּאֶבֶט, מה לא תעשי כדי לגרום לי לקנא? הפעם זה לא יעבוד לך.

בְּאֶבֶט: אני? מה איתך? מה עם סימון?

לוֹמְיִיר: מה עם ז'אק?

בְּאֶבֶט: סיסיל?

לוֹמְיִיר: פייר?

בְּאֶבֶט: ורוניק?

לוֹמְיִיר: ורוניק!

קוֹגְסוֹרְת': (לכולם) הקשיבו לי! אנו מוכרחים להוציא אותו מכאן! אתם יודעים מה האדון יעשה אם הוא יגלה שהכנסנו זר לטירה שלו.

כולם: קוֹגְסוֹרְת'! תירגע.

לוֹמְיִיר: האדון לא יגלה.

(האור דועך כל הכלים הולכים למקומם ודוממים ללילה. מוֹרִיס הסוחר נרדם על הכורסה. הכלים יוצאים לאוריתמיה)

2.3 : מוֹרִיס והחִיָּה בטירה

(עבר לילה ומוֹרִיס מתעורר בטירה ומחפש להזודות לבעל הבית על האירוח. הכלים שנותרו עומדים דוממים.)

מוֹרִיס : הייתי שמח להזודות לכם על הכנסת האורחים יוצאת הדופן.. (פונה ללוֹמְיִיר) הלו... אולי אתה? ... (לוֹאֶזָה ובאבט) מה אתן שותקות פתאום? אין עם מי לדבר. (נאנח ומחפש דרכו החוצה) איך אצא מכאן עכשיו?

(יוצא מהטירה ובדרכו החוצה עובר בחצר בה גן ורדים בקדמת הבמה)

מוֹרִיס: הו, ורד! בֵּל ביקשה שאביא לה ורד. ורד כזה לא אמצא בעוד מקום. (אקטוף רק ורד אחד, איש ודאי לא ישים לב). **אוריתמיה ורד**

(ברגע שקט התאורה משתנה, תופים והחִיָּה מגיע)

החִיָּה: איך אתה מעז? כפוי טובה. חייך ניצלו כאן בטירה שלי ובתמורה אתה גונב ממני ורד, הדבר המוערך ביותר עבורי. אתה ראוי למות.

מוֹרִיס: (מוֹרִיס נופל על ברכיו ומרים ידיים בתחינה) אדוני, אני מתחנן שתסלח לי. לא הייתה לי כל כוונה לפגוע. רציתי להביא לאחת מבנותיי ורד כפי שביקשה ממני.

החֵיה: שמי הוא לא 'אדוני', אלא חיה. אני לא אוהב מחמאות חנוּפָה (hanupa). אני מעדיף שאנשים ידברו כפי שהם חושבים, כך שאני לא מתרגש מהנאום שלך. (משנה טון) אבל הזכרת שיש לך בנות... (מתלבט, מתכבן) אחוס על חייך בתנאי שאחת מהן תבוא לכאן מרצונה ותחייה כאן לנצח.

מוֹרִיס: (אומר באימה) כאן איתך? לנצח? אחת מבנותיי?
החֵיה: אם לא, יהיה עליך למות, עכשיו... כאן יהיה קברך.

(מוֹרִיס מרים ראשו ולראשונה רואה היטב את פניו של החֵיה ונרתע באימה. הוא לא רצה להקריב את אחת מבנותיו לחיה אבל חשב שרצה לראות את בנותיו עוד פעם אחת)

מוֹרִיס: אני מתחנן בפניך, הרשה לי לחזור הביתה רק כדי להיפרד מבנותיי?
החֵיה: (החיה מהסס, הולך להביא את שק מטבעות הזהב ואז...) הבא לי את אחת מבנותיך במקומך. הנה לך שק מטבעות זהב. כשהיא תבוא, היא תשאר כאן לנצח וכל זה (מחווה על הטירה) יהיה לךשותה. אך אם בתך תסרב לבוא במקומך, דמך בראשך. (החֵיה מרים מבט אל הוורד המסיר עלים. מוזיקה אוריתמיה...)
אתה רשאי לצאת לדרכך. אך, אל תעזוב בידיים ריקות. קח איתך את שק המטבעות הביתה.

(מביא לו את השק בכוח ויוצא)

מוֹרִיס: ובכן, (מסתכל בתוך שק המטבעות בתדהמה, יש בו כמות זהב בלתי נתפסת) אם אני חייב למות, לפחות אוכל להשאיר משהו לבנותיי העניות. (יוצא עם שק המטבעות)

אוריתמיה - הורד נובל (ייתכן שיהיה במיקום אחר כדי לאפשר לכלים להשתתף)

2.4 : הצגת החפצים / סיבת הכישוף

(קוֹסְוֹוֹרְת', יֵאֲזָה, בֶּאֱבֵט ולוֹמְיִיר נכנסים בעיצומו של ויכוח)

קוֹסְוֹוֹרְת': לא יכולנו לשבת בשקט, מה? היינו חייבים להזמין אותו פנימה, נכון? להגיש לו תה, להושיב

אותו על הכיסא של האדון...

לוֹמְיִיר: ניסיתי להתנהג כמו מארח!

קוֹסְוֹוֹרְת': שטויות!

יֵאֲזָה: אויש נו באמת, קוֹסְוֹוֹרְת', הוא היה במצוקה.

לומייר: קוגסוורת', אתה מאשים אותי בניסיון לשמר את שמץ האנושיות שעוד נותר בנו? תראה אותנו.

באבט: אינכם מבינים? הסוחר הלך להביא את אחת מבנותיו לטירה!

קוגסוורת': נו אז מה?

באבט: מה אז מה? זה אומר שבקרוב תהיה כאן נערה, ואנחנו צריכים לגרום לה להתאהב באדוננו.

לומייר: נו ואז?...

יאזה: ואז נהיה חופשיים!

(מחייכים ומתרגשים, כולם מבינים)

שיר הכלים: שלום שלום, ריקוד יוטיוב מ-2016 בדקה ה-54 <https://youtu.be/wzi1j3Xi1bl>

un, deux, trois

שלום, שלום להתראות היה נחמד מאוד, שלום

שלום, ש שלום

אם נתראה מחר, שלום ואו רבואר, שלום

שלום, שלום בלב נרגש, נתחיל שוב מחדש, שלום, ש ש שלום

שלום וטוט אלור, את הכישוף נשבור, שלום

די לטאטא הכל, לשטוף ולקרצף

נגשים סוף סוף את החלום

זה זמן כיבוי אורות

ולכל הצרות הגיע זמן לומר

שלום

שלום, שלום בלב נרגש, נתחיל שוב מחדש, שלום, ש ש שלום

שלום וטוט אלור, את הכישוף נשבור, שלום

(מסתכלים אחד על השני, מבינים שהם עדין חפצים)

באבט: תראו אותנו.

לומייר: (לבאבט) תראי אותך.

ואזה: תראו אותי!

לומייר: (לכולם) מיהרנו לשמוח. (לקוגסוורת') תראה אותך!

קוגסוורת': מה איתי?

באבט: אתה עדין שעון. בלתי נסבל תמיד הייתי. אבל בכל יום שעובר אתה נעשה קצת יותר דייקן,

קצת יותר דקדקן... מישוהו מוכרח לשחרר לך את הקפיץ!	
בבקשה, חסכי ממני את השנינויות המטופשות.	קוגסוורת':
אנחנו עוד במצב סביר, (לוחשת) יש כאלה שכבר... ואזה למשל (ואזה מתעסקת במשהו	באבט:
אחר) היא תמיד הייתה עסוקה מדי במראה שלה. היא היום מה שתמיד חלמה להיות.	
ואזה?	לומייר:
כן, קנקן יפה וחלול. אך יפה בהחלט (ואזה מצטרפת לשיחה)	קוגסוורת':
יפיפיה אמיתית שנייה רק למ.ד.ל.ג.ב.ב.ש, שהרי קולה של מ.ד.ל.ג.ב.ב.ש מרטיט לבבות	לומייר:
כמעט כמו יופיה של ואזה.	
אווה! לעולם לא אשכח את נשף החורף בו כל אנשי המעלה בצרפת הופנטו מקולה הערב.	באבט:
(בגיוחך מרוצה מעצמה) אפילו האדון הצליח לרגע להרפות מפרצופו הזעוף.	ואזה:
ובכן אלו היו בהחלט, ימים זעופים על פניו. אך בל נשכח את מעלותיו - (קוגסוורת' קוטע	לומייר:
אותו)	
מעלותיו?! מאז שטרק את הדלת בפני סוחר הבדים ושלח אותו לדרכו ללא ארוחת ערב איני	קוגסוורת':
יכול להיזכר במעלותיו.	
כן, אכן יש לנו אדון בעל מזג, אך אינו מתחרה בבאבט ביום סגרירי שמלכלך את רצפת	ואזה:
כניסת הבית. הבוץ והלכלוך בלתי נמנעים בדיוק כמו מבטה הנוזף בך כשתופסת אותך על	
חם עם מגפיים מלוכלכים.	
יקירתי יקירתי, מבטים זעופים נזפים ונוקבים לעולם לא עזרו אל מול זעמו של האדון	באבט:
כשהחליט בין רגע להתפרע באחד החדרים, כך סתם כי התחשק לו.	
(בגיוחך קליל) מה אגיד ומה אומר, האדון מצא שיטה די מוצלחת לפרוק אנרגיה מיותרת.	לומייר:
לפחות כך פגע רק בחפצים ולא בלבבות של אנשים (במירמור קל)	באבט:
נו תעשי לי טובה, קשה כאן להבדיל בין חפצים לאנשים.	קוגסוורת':
כמו ז'אן קלוד המסכן?	לומייר:
מי?	קוגסוורת':
ז'אן קלוד. אתה זוכר אותו, לא מבריק במיוחד, טיפש כמו...	לומייר:
(מנחש) נעל?	קוגסוורת':
ארון שלם...	ואזה:
ז'אן קלוד הוא ארון נעליים?	קוגסוורת':
(מהנהנת) זה הוא בפואיה, צמוד לקיר.	ואזה:
ואתם זוכרים את גיוס... הגנן?	באבט:
חנפן קטן! אף פעם לא חיבבתי אותו. תמיד נתן לאדון לדרוך עליו.	קוגסוורת':
היום הוא שטיח כניסה.	באבט:

וְאֵזָה: מתאים לו.
 בְּאֵבֶט: המצב חמור אצל אחרים, אבל אנחנו לא מפגרים בהרבה. לאט לאט אבל בעקביות אנחנו הופכים ל.. חפצים.
 קוֹגְסוֹוֹרְתִי: מה פתאום הכניסו אותנו לכל עניין הכישוף הזה מלכתחילה? זה לא שאנחנו זרקנו את הקבצנית הזקנה ההיא מכל המדרגות.
 וְאֵזָה: לא, אבל לנו אין שום אחריות בעניין? לא אנחנו אפשרנו לאדון להפוך למה שהוא?
 קוֹגְסוֹוֹרְתִי: אני מניח שכן.
 לוֹמְיִיר: דבר אחד בטוח... יום אחד אני אמס ולא יישאר ממני כלום...
 וְאֵזָה: (וְאֵזָה טופחת על שכמו ברגע חטוף של חברות) תחזיק מעמד, לוֹמְיִיר. אנחנו מוכרחות להחזיק מעמד.

מעבר מוזיקלי מהטירה לכפר

2.5 : האב מספר לבנות וְבֵל מסכימה לצאת

(מוֹרִיס מגיע לכפר/נכנס הביתה עם שק הזהב. ג'וֹזֵפִין, פְּאֹלִין וְבֵל מקבלות אותו בהתרגשות.)

כולן: אבא! (מתקרבות אליו)
 בֵּל: אני כל כך שמחה שחזרת בשלום אבא.
 מוֹרִיס: (מסתכל עליהן, מניח את שק הזהב על הרצפה ומתחיל לבכות.) הנה, בֵּל, הורד שביקשת. את לא יכולה לתאר לעצמך כמה הוא עלה לאביך האומלל.
 בֵּל: מה קרה אבא?
 מוֹרִיס: איבדתי את דרכי ביער רדוף חיות פרא ומצאתי בחושך מקלט בטירה משונה מאד,
 פְּאֹלִין: (מתפרצת) טירה? היה שם נסיך?
 ג'וֹזֵפִין: (עונה בזלזול) נסיך גר בארמון, לא בטירה.
 מוֹרִיס: בטירה קיבלתי את השק עם מטבעות הזהב (הבנות ניגשות מייד לשק הזהב). בדרכי החוצה משם ראיתי גן ורדים, (לֵבֵל) אז קטפתי לך ורד, כפי שביקשת... (מהסס..) באותו רגע ממש הופיע חיה - (ג'וֹזֵפִין ופְּאֹלִין שומטות את השק, נרתעות ומפחדות) חיה גדולה ומפחידה, שהטירה בבעלותו. הוא אמר שעל כך שקטפתי ורד מגינתו, אני ראוי למות. (הבנות מופתעות ומפחדות) ביקשתי ממנו שיאפשר לי לפחות להיפרד מכן. הוא הסכים לחוס על חיי בתנאי... בתנאי ש...
 שלוש הבנות: בתנאי שמה אבא?
 מוֹרִיס: ... שאחת מכן תבוא מרצונה ותחיה איתו בטירה לנצח.

פּאָלין וג'זפּין: (בבכי ויגון) הו אבא, זה נורא!
פּאָלין: איך אני אגור בטירה המפחידה הזאת?
ג'זפּין: איך הוא מרשה לעצמו לאיים עלינו ככה? אני לא יכולה לגור עם חיה מלוכלכת כזאת.
פּאָלין: (לג'זפּין) תראי אותה, גאוותנית כזו (בל). היא לא ביקשה תכשיטים כמונו, ועכשיו היא
האחראית למוות של אבינו המסכן, והיא אפילו לא בוכה.
גַל: למה לי לבכות? זה יהיה מיותר לגמרי. אבא לא צריך לסבול בגללי. מאחר שהחיה מסכים
לקבל אחת מאיתנו... (מהססת רגע) אני אלך לטירה במקום אבא. אני שמחה לחשוב
שזה יציל את חייך אבא, וזו תהיה הוכחה לאהבה שלי אליך.
מוריס: בת יקרה שלי, טוב הלב שלך מרגש אותי אבל אני לא יכול להסכים לזה. אני מבוגר, ולא
נותר לי עוד הרבה זמן לחיות... (בדמעות) אך צר לי שאתן תישארו לבד.
גַל: אבא, אתה לא יכול למנוע ממני לעקוב אחריו לטירה.
מוריס: גַל..
גַל: סלח לי אבא, אבל אני לא מתכוונת לוותר לך. (יוצאת, מוריס בעקבותיה)

מעבר מוזיקלי מהכפר לטירה

2.6 : גַל נכנסת לטירה

גַל: שלום, יש כאן מישהו? הלו? סליחה? (שומעת התרחשות ומתחבאת)
הכלים נכנסים, אומרים שלום זה לזה?, קוֹגְסוֹוֹרְת' מוודא שהדברים במקומם, וְאַזָה עסוקה באיך היא נראית ואיך
נראית הטירה לקראת בוא האדון מוזיקה)
וְאַזָה: (מדמינת שמוחאים לה כפיים ומסדרים לכבודה) תודה באמת שלא הייתם צריכים, באמת
תודה. קצת פרחים לא יזיקו בטירה הקודרת הזאת. (מסירה את המטפחת מראשה). או,
עכשיו הרבה יותר טוב. נו, מה זה? למה אתם עומדים במקומות? האדון צריך להגיע עוד
כמה דקות.

(הכלים מסדרים ומתארגנים, גַל יוצאת מהמחבוא, הכלים מתגודדים)

כולם: מי זאת? מי את? מרגלת? גנבת? מה לקחת? תרימי יד
גַל: (מבוהלת) א..אני... אבא שלי היה...
קוֹגְסוֹוֹרְת': (מתפרץ) היית צריכה לחשוב פעמיים לפני שנכנסת הנה מלאה בבזבז.
מ.ד.ל.ג.בוש: זאת נערה!
קוֹגְסוֹוֹרְת': כן, כמובן, אני יכול לראות שזאת נערה!

בֶּאֱבֵט	:	(אומרת לאט) נערה, קוגסוורת'..
מ.דו-תה:		חכי רגע, סלחי לנו על קבלת הפנים.
בֵּל:		סליחה, אני לא התכוונתי להפריע.
וְאַזְה:		את לא מפריעה, ההיפך.
לומִיִּיר:		אבל ההיפך של לא מפריעה זה מפריעה (וְאַזְה כועסת, לומייר מתעשת). אני מפריעה.
מ.דו-תה:		אנחנו המשרתים בטירה. בבקשה, אנחנו לְרְשׁוּתְךָ. איך אפשר לעזור?
בֵּל:		מי את?
מ.דו-תה:		מֵאֲדָם דו-תה יקירתי. חשבתי שאולי תרצי כוס תה. אין כמו כוס תה כדי לשפר קצת את ההרגשה.
בֵּל:		אבל... את... את...!
מ.דו-תה:		(ברשמיות) מ.דו-תה, יקירתי. נעים מאוד.
בֵּל:		(נסוגה בפליאה) מֵאֲדָם דו-תה?! (נתקלת ב מ.ד.ל.ג.בוש)
מ.ד.ל.ג.בוש:		זהירות, מתוקה! (בֵּל פונה לאחור ורואה את מֵאֲדָם דו-תה לה גֵּרְד בּוּשׁ . בֵּל מחסירה פעימה)
בֵּל:		ומ... מי את?
מ.ד.ל.ג.בוש:		מֵאֲדָם דו-תה לה גֵּרְד בּוּשׁ. יכול להיות ששמעת עליי?
בֵּל:		מצטערת...
מ.ד.ל.ג.בוש:		את רואה! העולם שכח ממני. 'את יכולה להיות' ואני מצטטת: 'הבֵּלָה דיוה של אירופה'.
מ.דו-תה:		(נכנסת בדבריה, מחמיאה לה) אוה בלה יקרה עם קול פעמונים.
מ.ד.ל.ג.בוש:		תודה מ.דו-תה יקירתי, לפחות הסובבים אותי עוד זוכרים. היה לא פשוט לטפח קול פעמונים שכזה. כוסות תה רבות שאת בעצמך הכנת לכבודי, וטיולים במרחבי האוויר הבטוח לשמור על מיתרי הקול היקרים. אכן עבודה קשה להיות הבלה דיווה של אירופה הכובבת הכי
		זוהרת שידעה הבמה', אבל כישוף אחד קטן ו... פוף (מחווה על עצמה)
מ.דו-תה:		שששש!
בֵּל:		איזה כישוף?
לומִיִּיר:		זו האחת! האחת שלה חיכינו. היא באה להסיר את הכישוף!
קוֹגְסוֹוֹרְת':		רגע אחד... רגע אחד.. לא צריך להיות פזיזים!
לומִיִּיר:		זה לא נפלא? אחרי כל השנים האלה! אוה, איזה יום מאושר! (הוא מחבק את קוֹגְסוֹוֹרְת')
		ונושק על שתי לחיו. קוֹגְסוֹוֹרְת' הודף אותו בסלידה)
קוֹגְסוֹוֹרְת':		מספיק עם זה! מספיק עם זה, די!
בֶּאֱבֵט:		(בלחש, מנסה להסביר לקוגסוורת') הכישוף, הכישוף
בֵּל:		אחה איזה כישוף?
וְאַזְה:		לא, לא, שום כישוף

בַּאֲבָט: היא תתאהב באדון, זו הזדמנות

קוֹגְסוֹוֹרְתִי: (לַבְּאֲבָט) זכרי את כללי הטירה

מ.ד.ל.ג.בוש: (לְבַל) את תהני פה מאוד.

מ.ד.ל.ג.בוש: וברגע שהכישוף יוסר אולי אז תזהי אותי, הרי כולם הכירו את הבלה דיווה של אירופה. קולי

נישא במרחבים, ודאי הגיע גם אל המקום ממנו הגעת?

בַּל: (מנסה להתחיל שיחה, וואזה קוטעת אותה)

וְאֵזָה: אולי תתחילי במקלחת טובה? שם האמבטיה, קוראים לה ניקול והיא חברה טובה טובה שלי, והיא מבטיחה לא להציץ. (מובילה אותה החוצה - יוצאת עם בל ומ.ד.ל.ג.בוש)

מ.ד.ל.ג.בוש: ניקול תוכל לספר לך על ההופעות הנהדרות שהיו לי, הטובות ביותר היו במקלחת בעודי מתאמנת לכבוד הקהל היקר שעשה מאמצים לבוא לראותי. (אומרת לבל בזמן שבל יוצאת מהבמה)

בַּאֲבָט: גם אני יכולה לספר על ההופעות שלך, כל האנשים האלה שליכלכו לי את השטיחים והרהיטים.

לוֹמְיִיר: מסיה ז'אק מההרים תמיד אמר שבשביל הופעה שלך, ולו לרגע לשמוע את קולך היה מוכן לחצות את פרובאנס.

בַּאֲבָט: אם היה שורד את הכישוף וודאי היה מקבל בסופו של דבר אומץ ומחזר אחרייך.

מ.ד.ל.ג.בוש: הייתי רוצה לראות אותו מתחרה בשלל מעריצי. ובכל אופן, עכשיו שהנערה הגיעה ה'בלה דיווה של אירופה' חוזרת לבמות במלוא תפארתה.

קוֹגְסוֹוֹרְתִי: כולנו נחזור למלוא תפארתנו, אם לא נאחר את המועד, קדימה קדימה.

2.6 א': נאום פרידה מוזיקת מעבר שיר "שלום"

קוֹגְסוֹוֹרְתִי: אורחים חביבים נכבדים, חפצים, רהיטים ונברשות יקרות. לנאום קצר אני מזמין

את וְאֵזָה בת גבעול. סילבופלה.

וּאֵזָה: אני לא אכביר במילים, רק רציתי להגיד בקצרה, תודה. תודה. תודה רבה שבאתם, אז בלי להכביר במילים, ניפרד. (הכלים מאחורה עם מזוודות מוכנים ללכת כל פעם והיא ממשיכה לדבר)

ניפרד מסיסיל האסלה שהצחיקה אותנו בבדיחות הקרש שלה

מג'ורג' התנור, היית אש

מפיליפ האח, היית אח

ומרובר הפחם עשית לנו בלב שחור, אתה בלתי נסבל. לא מתחברת אליך בכלל, רק שחור אתה רואה.

שחור. שחור שחור (קוגסוורת: וְאֵזָה!)

אז לסיום, ובקצרה, ובלי להכביר במילים, רק רציתי תודה

תודה לפטיט שתמיד האירה את עינינו
 תודה לגיוס השטיח שלא נתן שידרכו עליו
 תודה למוֹרִיס השער שדלתו תמיד הייתה פתוחה
 ולפליקס המעקה - תמיד היה לנו על מי להישען
 תודה לאנטואן פח האשפה שזיבל וזיבל לנו את השכל
 תודה מיוחדת במינה, באמת אני עכשיו עולה בי התרגשות כשאני מדברת עליו (קוֹגְסוֹרְת' מוחמא ומתרגש),
 מישהו שמלווה אותי כל כך צמוד ואני מאוד קשורה אליו. הנה אפילו קצת דמעה קטנה נופלת כשאני
 חושבת עליו. תודה לפייר המדף שסוף סוף יצא מהארונות.
 המשרתים : (עוצרים אותה) די!
 ואזה: לסיום וּבְקֶצֶרָה (uviktzara) ובלי להכביר במילים, רק רציתי לומר שלום.
 (בל נכנסת קצת מבולבלת אחרי המקלחת, סוחפים אותה לריקוד)

(החיה נכנס בסוף הנאום וקוטע אותה או נכנס בסוף 2.6)

2.6 ב' : כניסת החיה

החיה: על מה כל המהומה פה? (הכלים משתתקים ומסתדרים, בשקט. בל חוזרת מהאמבטיה))
 שלום, מי את?
 בַּל: (נבהלת מהנראות שלו) אני בַּל, הגעתי כי אבא שלי קטף ורד מהגן שלך למעני
 החיה: זה הבית שלך עכשיו, בַּל ואני הוא משרתך. אני רואה שמ.דו-תה כבר דאגה לך לשתיה.
 האם את רעבה?
 בַּל: (מבועתת) האמת שלא אכלתי כבר הרבה מאוד זמן. (מנפנף כללים לצאת לארגן את הארוחה)
 החיה: בואי אראה לך את חדרך, עד שהאוכל יהיה מוכן. יש פה גם ספריה גדולה, אני מקווה
 שתאהבי אותה.

(יוצאים לכיוון אחד. מהכיוון השני נראית התרחשות במטבח, התרגשות של כולם, תנועה)

ואֶזָה: הארוחה מוכנה?
 מ.דו-תָה: כמעט. אני לא יודעת מה היא אוהבת לאכול, אז בישלתי כל מה שאני יודעת.
 ואֶזָה: טוב מאוד...טוב מאוד.

(החיה נכנס)

בְּאֶבֶט: אדוני, חשבת על זה שאולי הנערה הזאת עשויה להיות זו שתסיר את הכישוף?
 החיה: כמובן שחשבת! (רוטן) אני לא טיפש.

יש לנו סוף סוף הזדמנות. אם מישהי תאהב אותך בדיוק כפי שאתה, נהיה חופשיים.	בֶּאֱבֹט:
זה נפלא! חסל סדר כישוף! עד חצות נחזור כולנו להיות בני אדם.	לוֹמְיִיר:
לוֹמְיִיר, זה לא כל כך פשוט. דברים כאלה לוקחים זמן.	מ.דו-תֵּה:
אבל אין לנו זמן! הורד כבר התחיל לנבול! (מוזיקת הוורד ברקע)	לוֹמְיִיר:
אל תטפחו תקוות. תסתכלו עליי, אתם חושבים שמישהי מסוגלת להתאהב בזה?	החִיָּה:
(בשקט למ.דו-תֵּה) יש בזה משהו.	לוֹמְיִיר:
(ללוֹמְיִיר) ששש! (לחיה) אדוני אתה מוכרח לעזור לה לראות את מה שמעבר.	יֶאֱזֶה:
מעבר למה?! מעבר לפרצוף המכוער הזה?? מעבר לידיים השעירות והגב המגובן??	החִיָּה:
אווה, אדון, אל תהיה כל כך קשה עם עצמך.	מ.דו-תֵּה:
וודאי שיש מעבר, רק צריך לחשוף אותו	בֶּאֱבֹט:
אם יש אני לא יודע איך!	החיה:
רפד אותה במחמאות	לוֹמְיִיר:
אבל שמור על כנות	מ.דו-תֵּה:
תרשים אותה בשנינויות הדקות שלך	בֶּאֱבֹט:
אבל בעדינות	יֶאֱזֶה:
ומעל לכל...	כולם:
(מבולבל ורוטן מכל ההצעות) מה???	החִיָּה:
אתה מוכרח ללמוד לשלוט בעצמך.	כולם:
(בֶּל נכנסת. כולם מתפעלים. החִיָּה לא יודע מה לעשות עם עצמו)	
(בלחיישה) סמוך עלינו, אנחנו נכין את השטח.	לוֹמְיִיר:
בינתיים, לך תתייפּיף. (בקררצה) (החיה יוצא)	יֶאֱזֶה:

2.6 ג': ארוחת הערב, שיר הכלים 'לכבודך'

<https://www.youtube.com/watch?v=qV-LH9-aLuY> 56:42 (סרט מדובב), <https://www.youtube.com/watch?v=4UZKMB34pRQ>

לכבודך (ריקוד) (החיה נכנס לבמה, דרך הריקוד יראו את התהליך מהרתיעה של בל להסכמה להתקרב)

מה שר, מדמואזל, בעונג רב ובהתרגשות חסרת תקדים, אני שמח לאחל לך, בשם כולנו, ברוכה הבאה. הרשי לי להציע לך כיסא, ושבי לך בניחות, בעוד חדר האוכל מציג בגאווה, ארוחת הערב שלך -

לכבודך! לכבודך! אנו כאן לשירותך
שבי בנחת מה שרי, קשרי מפית לצווארך
טוט אוטור (tout autour) מסביב) ממתינות המנות הראשונות.
זאת שכאן מאוד מוצלחת! תשאלי את הצלחת!

להנות, לא קשה, כל ילדון יודע ש
המטבח הצרפתי ערב לחיך
סוּזֵה לֶה בֵּינּוֹנוּ (soyez la bienvenue) ברוך הבא) פתחי את המִנְיֹו,
הוא לכבודך לכבודך לכבודך

ביף רָגוּ, שוק טלה, לקינוח קרם ברולה
אם תרצי: קפה אוֹ לֶה יוגש בחום עם הסופלה
ציר בקר, סטייק טרטור, המבחר כאן לא נגמר.
יש אורפֶסְטֶרה פריזאית, קרי תזמורת כלי הבית

מנגינות מופלאות, חלומו של כל פמוט
והכל בטעם טוב ומשובח
נשיר עד השמים ונשתה לחיים
לכבודך

נברך שוב ושוב ברוך בואך
לכבודך לכבודך לכבודך

כך עוברים הימים נעימים וקעימים
הם קוראים יחדיו ספרים, מפטפטים (mefatpetim) וגם שרים
הוא ביישן ועָנְיוּ, משפר את נימוסיו
אז בָּבֵל הוא מתאהב וגם לבו כבר מתרחב

בכל יום החיָה מבקש את קרבתה
ובכל יום יושבים יחדיו הם לְסֵעוּדָה
נשיר עד השמים ונשתה לחיים
(החיָה: (לכבודה לכבודה לכבודה

(,הכלים מדקלמים: (שנים רבות החלדנו
על המדפים עמדנו
וכיסונו האבק והיאוש
כמעט יצאנו מכלינו
ופתאום הופעת בינינו
נס גדול מאוד היה פה

כך עוברים הימים, כן, שלושה חודשים
?מי חלם שבאורחת נתברך
נקטוף את הירח שמעל זורח
לכבודך לכבודך, לכבודך לכבודך לכבודך לכבודך

(דעיכה בשירה... בָּבֵל נעצבת)

מערכה 3

3.1 אוריתמיה - הורד נובל

3.2 : החיָה משחרר את בָּל לאביה

(החיָה וּבָל יושבים יחד, המשרתים מתחבאים מאחור וצופים בהם)

מ.ד.ל.ג. בוש: (לוחשת) אדוני, הנערה עצובה.

החיָה: אני רואה שהיא עצובה.

מ.ד.ל.ג. בוש: תחייך אליה.

לומִיִּיר: (החיָה מחייך) לא רעיון כל כך טוב.

בֶּאֱבֵט: תשיר לה שיר.

החיָה: (נמאס לו מההצעות) בָּל?

בָּל: כן?

החיָה: עברה כבר תקופה שאת איתי בטירה - האם את מאושרת כאן?

בָּל: אוה, כן... כולם כל כך נחמדים. מ.דו-תה, לומִיִּיר... (רוצה להמשיך למנות את כולם,

המשרתים מתרגשים מאחור)

החֵיה:	(עוצר אותה) איתי?
גַל:	(המשרתים מסמיקים ונאנחים בהתרשות)
(פאזזה לא נינוחה)	
החֵיה:	גַל... קרה משהו?
גַל:	חשבתי על אבא שלי. אני כל כך מתגעגעת אליו. הוא בטח כל כך דואג לי. הלוואי והייתי יכולה לראות אותו שוב, רק לכמה רגעים, ולהגיד לו שאני בסדר.
החֵיה:	אני לא יכול להרשות לך לעזוב את הטירה.
גַל:	כן, אבל...אני חשה שהוא חולה מרוב דאגה ועצב...
החֵיה:	(חושב רגע, קם עושה סיבוב מתלבט, מתבונן בה ומבין את מצוקתה) חכי. את כבר לא שבויה, את יכולה לבחור, ללכת או להישאר.
(המשרתים מבולבלים, נדרכים)	
גַל:	זה אבא שלי, אני היחידה שיכולה לעזור לו.
החֵיה:	אם כן, תלכי אליו.
גַל:	(מהססת) אבל מה עם...?
החֵיה:	לכי לאביך ועזרי לו. רק הבטיחי לי שתחזרי אליי בעוד שבוע. ואנא אל תספרי לאיש על הטירה הזאת.
גַל:	כן, אני מבטיחה. (משתהה) תודה.
החֵיה:	(בכעס וכאב משחרר אותה) לכי.
(החֵיה עייף וכאוב, מתקדם לכיוון היציאה מהבמה. המשרתים יוצאים מהמסגרת מבולבלים וכועסים והולכים אחריו.)	
קוֹסְמוֹרְתִי:	אדוני, אתה השתגעתי?
לוֹמִיר:	איך שחררת אותה?
מ.דו-תה:	היא הבטיחה שתחזור תוך שבוע.
בֶּאֱבֵט:	זה חסר סיכוי.
יֶאֱזֶה:	יופי, אני אשאר אגרטל עם פרחים על הראש כל החיים.
אם יהיה צורך אפשר להוסיף טקסט מ-2.4 לכלים	

3.3 אוריתמיה? הורד נובל, החיה גוסס

3.4 : בל בכפר עם המשפחה

(נראה הבית של המשפחה. בל נכנסת בלבוש יפה)

כולם:	בל!
מוריס:	הו כמה התגעגעת אלייך!
בל:	הו אבא, גם אני כל כך התגעגעת!
מוריס:	איך ברכת?
בל:	לא ברכת. הוא נתן לי ללכת.
מוריס:	הוא נתן לך ללכת? היצור האיום הזה אמר שתהיי כלואה שם לנצח.
בל:	הוא לא יצור איום, אבא. בהתחלה כל כך פחדתי. חשבתי שהכל אבוד, אבל איכשהו דברים השתנו. אני לא יודעת, אבל אני רואה אותו אחרת עכשיו. זה מוזר. פתאום הכל נראה אחרת.

(ג'וזפין ופאולין מופתעות מאיך שנראית, מבינות שהיא התעשרה ומתנהגות אליה יפה)

ג'וזפין:	את בהחלט נראית אחרת.
פאולין:	מאיפה השמלה הזאת?
ג'וזפין:	העגילים האלה מאוד יפים.
פאולין:	השיער שלך ארך בזמן הזה.
ג'וזפין:	אלה הנעליים היקרות שראינו בחנות!
מוריס:	את נראית עייפה, בתי.
בל:	הבטחתי שאחזור תוך שבוע. אין לי הרבה זמן.
פאולין:	אני כבר אתכבן (מדגישה) לנו את כ-ל השבוע.
מוריס:	לכי לישון בתי, כל השבוע עוד לפנינו.

3.4 : א': בל נזכרת בהבטחה

(מוזיקה של שיר הכפר מסתובבת בכפר עם האחיות, שלובות ידיים, המזכרים ואנשי הכפר שמחים לראות שוב את בל מדי יום, מברכים אותה לשלום- דמויות משיר הפתיחה)

ג'וזפין:	את רואה כמה אוהבים אותך בכפר בל.
פאולין:	כמעט כמו שאת אוהבת אותי.. אהה שאני אוהבת אותך.
ג'וזפין:	אני אוהבת אותה יותר.

פֹּאֲלוּיִן: ג'וֹזְפִין, עלינו להתייחס לַבֵּל בטוב לב ובנדיבות. שלא תשוב לטירה המפוארת שלה, עם כל התכשיטים הנוצצים האלו, ושמלות הכסף והזהב שוודאי יש לה שם.

ג'וֹזְפִין: אחותי, אם בֵּל תשאר פה זמן ממושך, וודאי יתמלא החֵיָה בזעם על שלא קיימה את הבטחתה, ויפגע בה. (צוחקות ברוע.)

מספר: עבר יום ועוד יום, השבוע התארך וּבֵל בילתה בכפר בחברת אביה ואחיותיה. המוכרים ואנשי הכפר שמחו לראות שוב את בֵּל ובאו לברך אותה לשלום וכך נשכח מליבה הטוב שעליה לשוב לטירה.

(יש רגע שבו בֵּל נשארת לבדה, רואה ורד בדוכן פרחים ונזכרת בהבטחתה לחיה, מתחילה מנגינה)

בֵּל: ורד! אני לא מאמינה!

אוריתמיה - הורד ההולך ונחלש

3.6 : בֵּל חוזרת לטירה, החיָה גוסס

בֵּל (החיָה ובל) [בל - אבי טולדנו](#) (אבי טולדנו)

החיָה:

בֵּל, היית לי לתקווה בתוך הצל
רק מאהבה ברא אותך האל
אל מול עיניך ויופייך אני שואל
ובדמיוני תשובה אחת מקבֵּל
עמוק הוא הייאוש אליו אני צולל
בתוך ליבי תשארי יומם וליל

בל, גאוותי הפכה אותי נוכל
הכישוף הזה את כל גופי חיסל
נגזר עליי להיות חיה, כה מעוות
מי יסלח לי? מה הטעם? אין מפלט
עמוק הוא הייאוש אליו אני צולל
בתוך ליבי תשארי יומם וליל

בֵּל, גם אם אמשיך ולא אפסיק להתפלל
מן הכישוף כבר לא אוכל להגאל
עלה הורד מתנתק וכבר נובל
ובקרוב תוכלי עליי להתאבֵּל

בֵּל, גם אם אמשיך ולא אפסיק להתפלל
מן הכישוף כבר לא אוכל להגאל
עלה הורד מתנתק וכבר נובל

בל מגיעה לטירה מהקהל/מהמדרגות, שרה ואז מגיעה אל החיה. החיָה מוטל שמוט על הקרקע, מת. בֵּל מתיישבת ומניחה את ראשו על רגליה, מלטפת את רעמתו. כורעת מאחוריו,

בל:

חשבתי שידעתי כל תחושה
אך הרגשה כזאת היא חדשה
הקול שבליבי עדיין לא נדם / באוזני לוחש הרוח,

גם אם אמשיך להתפלל ואנסה
הוא לא אדם, ולא נוכל להינשא
הגעתי אל ביתי אבל עוד עצובה
עליו חושבת כן, אולי זו אהבה

תחילה היה כה מרוחק ומשונה
לא ניחשתי עד כמה הוא ישתנה

בל: הו אלוהים, האם אתה חי? אתה שומע אותי? ... (לקהל) הוא לא משמיע קול.. הוא לא
עונה.. (נוגעת במצח) מצחו כבר קר כקרח. (מורידה אוזן לאף שלו) הוא לא נושם. הו
אלוהים... האם איחרתי?
לא! לא! לא ייתכן (בל בוכה).. אל תעזוב אותי. (נשימה עמוקה) אני אוהבת אותך.

בל מרימה את ראשו והם הופכים לפסל (freeze). מאחוריהם מתחילה אוריתמיה, האהבה והכאב שלה מקימים אותו לתחייה.

אוריתמיה- הווד הופך לנשמתו של החיה השב לתחיה. (ייתכן שהכלים של התמונה האחרונה לא יכולים להשתתף באוריתמיה הזו)

(נכנסות דמויות בליווי המנגינה של "בל" ולאט לאט בתנועות אוריתמיה מפשיטות מהחיה את הכיסויים שלו, כך לאט לאט הכישוף מוסר והחיה מתפשטת מעליו.

החיה נעמד לאיטו, מתעורר)

חיה: בל, הביטי בעיניי, (בל מתבוננת לתוך עיניו בתדהמה) ...האם המבט הזה מוכר לך?
בל: (השתהות) כן, עכשיו אני מזהה אותך. זה אתה? זה אתה!
חיה: יהירותי עיוורה אותי. ראיתי רק יופי חיצוני. את פקחת את עיניי. פנימה. (?)

(נכנסות דמויות החפצים וכלי הבית כדמויות אנושיות לגמרי. המכשפה/המספר מתבוננת מהצד)

מאדם דו-תה: אלוהים איזה רגע מאושר! אוה, בל יקירה, כמה טוב לראות אותך.

ואזה: מה קורה כאן?

קוגסוורת': אל אלוהים! לומייר? (בוחנים אחד השני מכף רגל עד ראש)

לומייר: (נושק לקוגסוורת'), קוגסוורת'!

קוגסוורת': מספיק עם זה! מספיק ודי!

לומייר: הכישוף הוסר! אנחנו שוב בני אדם!

קִּוְּוֹרְתִּי: מה אמרת? (מתעשת, בוחן את הגוף שלו ושל האחרים) לֹמְיִיר גֵּשׁ הִנֵּה! נוֹשֵׁק לֹמְיִיר.

כֹּלֶם מֵאֹד מֵתִרְגָּשִׁים, מֵתַחֲבָקִים, מִמְשָׁשִׁים אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי.

וְאַזָּה: ובכן! זהו כידוע, הרגע לערוך את הנשף שכה ייחלנו לו. בואי עימי בָּל, יש לי שמלה יפיפיה עבורך.

מֵאֲדָם דּוּ-תָה: רגע, (לבל) תרשי לי קודם למזוג לך כוס תה, כבר הרבה זמן לא עשיתי זאת כמו שצריך.

קִּוְּוֹרְתִּי: ועכשיו, כשיש לנו זמן כדאי שנצל אותו כראוי.

וְאַזָּה: קִּוְּוֹרְתִּי יְקִירִי, מי היה מאמין - תה בשעה שכזו?

קִּוְּוֹרְתִּי: שעה כזו או אחרת, העיקר שאנחנו יחד.

מ.ד.ל.ג.בוש: ואם כבר ביחד, הרשו לי לשזור את הרגעים היפים בשיר נוגע שיהיה לזיכרון מתוק בליבנו.

וְאַזָּה: רגע, מי זה העלם הנאה שאוחז ביד בל שלנו?

מ.ד.ל.ג.בוש: זהו הנסיך!

וְאַזָּה: לא נכון. החיה?

מ.ד.ל.ג.בוש: בהחלט כן.

וְאַזָּה: לא ייתכן.

מ.ד.ל.ג.בוש: ייתכן ועוד איך! זאת האהבה.

וְאַזָּה: מסתבר שיותר חשוב מהקנקן ואפילו מהפרחים שבו, חשוב מה שיכול לצמוח מתוכו.

לֹמְיִיר: והנה אה, בָּל! כמה טוב לראות אותך. והפעם לברך אותך לשלום כמו שראוי לברך

מדמואזל יפה כמורך. (קד קידה ומנשק את כף ידה). ובהזמנות זו להגיד לך, תודה.

בלעדייך היינו עדין בחשיכה.

בְּאֶבֶט: (משלימה אותו) חפצים וכלי בית.

לֹמְיִיר: (נושם נשימה עמוקה) תודה שהצלת אותנו. (אומר בכנות תהומית. מכיר בכאב)

בְּאֶבֶט: כן, תודה לך בל. מהיום אני מוכנה לנקות את כל הטירה (מחווה לעבר הבמה

והקהל) כל עוד אנחנו בני אדם בה.

מ.ד.ל.תה: ובכן, זוהי סיבה ראויה למסיבה. (לקהל) בואו פשוט נשמח אחד בשני הערב.

כֹּלֶם מֵצֵרְפִים וְעוֹלִים לְבִמָּה.

3.7 שִׁיר וְרִיקוּד הַסִּיוֹם (המכשפה תשיר גם)

שיר 'וברגע הזה'

רק השיר 45:19 , 1:07:00, 1:09:40 <https://www.youtube.com/watch?v=wzi1j3Xi1bl> , <https://www.youtube.com/watch?v=9gPdbmWHLR8>

תחושה כה מוזרה לי,
הוא כבר לא מפחיד יותר
לא חיה עומד כאן
מישהו אחר.

ועכשיו בל פה נשארתי,
לא נרתעת מפניי.
כל שחששתי, נעלם
כשהיא חייכה אלי

וברגע הזה, הכל הפך לקסם
וברגע הזה, הזמן נעצר
לו יכולנו לחיות תמיד כמו במחזה
ורק לא לעזוב, את הרגע הזה.

איך קירות קרים של אבן,
הפכו פתאום חמים?
משני זרים הפכו הם
חברים קרובים.

מי דמיין שהיא תגיע?
תופיע יום אחד?
וירקדו כאן שניים
שלובים יד ביד.

וברגע הזה הכל הופך לקסם
וברגע הזה, הזמן נעצר
לו יכולנו לחיות תמיד כמו במחזה
שרק לא נעזוב, את הרגע הזה.

השתחוויה (עם השיר "שלום")